

Най-послъ, като ни заведохъ въ стаѣтъ ни и
ни заключихъ, както и прѣднѣтъ ношъ, трѣбаше да
чакамы около два часа до срѣдъ ношъ. И тѣй щомъ
зѣннхъ звѣнецътъ, отворихмы безъ шумъ прозорцытъ
и послѣ притворкытъ изъ вѣнъ и ся приготвахъ да
скочъ въ градинѣтъ; но смущеніето ми не бѣше
по малко отъ отчаяніето ми, когато ся видѣхъ че
сѣмъ затворенъ и съ единъ стоборъ. Ето, рѣкохъ
на Болеслава, онова, което проклетыйтъ наперсникъ
на Дурлинскаго му прищепнѣ, и умразныйтъ му
господарь го одобри, когато отговори: „Да, нека
стане, и тойзи часъ.“ Това сѣ го направили вчера,
тогазы когато не ны пушахъ да идемъ въ стаитѣ
си. Пане, рече Болеславъ, тѣ отвѣнъ работили, безъ
да съгледать че тойзи прозорець е искъртенъ. Съ-
гледали или не съгледали, казахъ азъ сѣрдито, не щѣ
да знамъ, когато тойзи проклетъ стоборъ, сѣсипва вси-
тъ ми надежды, още и рѣшава робството на Лодо-
искъ, и моѣтъ смърть.

Тѣй зеръ, за туй нѣма сумнѣніе; той рѣшава смъртъ-
тъ ти, извикахъ цѣкои извѣнъ, като отворихъ вра-
тата на стаѣтъ ни. Дурлицкый обыколенъ съ нѣкол-
ко отъ челоуѣцытъ си обрѣжены, и послѣдуванъ
отъ други които носяхъ запаленъ боринъ, влѣзе съ
измѣкнѣтъ сабѣхъ.

Прѣдателю, казува ми той, като мя прострѣлява-
ше съ буйнытъ и огнѣнытъ си погледы, азъ чухъ
всичко, и ще научъ ты кой си, мнимыйтъ ти братъ
ще ми искаже всичко. Треперѣ отъ вострахъ, азъ